

บทนำ

ทางเดินกลางป่าดิบแต่เดิมเป็นเพียงทางรถเรือเป็นเวลา
นานหลายสิบปี แต่เมื่อความเจริญเข้ามาถึงก็ถูกแผ้วถางอย่าง
เรียบร้อย นอกจากใช้เป็นทางสัญจรตลอดจนขนส่งของป่าแล้ว ยังใช้
เป็นเส้นทางขนเครื่องจักรสำหรับตัดไม้ในโครงการก่อสร้างตามที่ได้รับ
อนุมัติจากภาครัฐอีกด้วย

หมู่บ้านเล็กๆ ตามแนวชายป่าเริ่มคึกคักเมื่อมีถนนใหญ่ตัดผ่าน
พื้นที่ด้านนอกติดถนนมีร้านอาหารและของที่ระลึกผุดขึ้นราวดอกเห็ด
ทั้งรีสอร์ทและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นที่นิยม จนเริ่มมีผู้คนมาใช้
บริการกันหนาแน่น

ไพร่จามอยู่ลึกเข้ามาในแนวป่า ห่างจากความเจริญเหล่านั้นพอ
สมควร แม้ว่าอีกไม่นานคงไม่อาจต้านกระแสแห่งความเปลี่ยนแปลง
ที่รุกคืบเข้ามาอย่างรวดเร็วได้ แต่อย่างน้อยตอนนี้พื้นที่ท้ายหมู่บ้านก็
ยังคงสภาพป่าที่สมบูรณ์ คงวิถีชีวิตเรียบง่ายและน้ำใสใจจริงของผู้คน
ไว้ได้

หญิงสาววัยยี่สิบปีในชุดผ้าถุงสีเข้มยาวครึ่งน่องกับเสื้อแขนยาว
และรองเท้านะตินเดินมาตามทางอย่างไม่เร่งร้อน ใบหน้าใต้ผ้าคลุม
สีน้ำเงินเข้มนั้นสวยงามได้รูปชนิดที่ว่าหาตัวจับยาก ผิวของหล่อน

นวนลลอ ไม่ใช่ชาวจัดเช่นสาวเมืองกรุงที่ไม่เคยถูกแดดลม แต่ก็ห่างไกลจากความคล้ำเข้มหยาบกระด้างอย่างสาวชาวบ้านที่ตากแดดหน้าดำ ใบหน้านวลปราศจากเครื่องสำอาง แต่คิ้วโก่งและขนตาวาววอนก็ได้รูปงดงามไม่ต่างจากถูกวาด ดวงตาโตดำขลับทอประกายวาววามราวกับมีดวงดาวแพรวพราวอยู่ในนั้น

“สร้อย เอาอะไรมาให้ขายละวันนี้” ชายวัยสี่สิบร้องทักอย่างคั่นเคย

นายยอดเป็นอดีตทหารพรานที่เกิดอุบัติเหตุระหว่างปฏิบัติหน้าที่จนต้องตัดขาซ้ายทิ้งตั้งแต่เข่าลงไป ไหนจะเจ็บปวดแอดด้วยโรคปอดทำให้ทำงานหนักไม่ได้ เจ้าของบริษัทก่อสร้างที่ใหญ่ที่สุดของไทรบุรีจึงมอบหน้าที่เฝ้ายาม คอยตรวจตราความเรียบร้อยที่ปากทางเข้าให้แก่เขา ซึ่งก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก เนื่องจากละแวกนี้ไม่เคยมีอาชญากรรมร้ายแรง ไม่เคยมีใครลักลอบเข้ามาก่อเหตุมานานแล้ว นายยอดจึงไม่มีอะไรทำมากนัก ยามว่างก็หยิบไม้กวาดมาคอยเก็บกวาดเศษใบไม้ที่ร่วงหล่นมากองรวมกันไว้ให้เป็นที่เป็นทาง ดูสะอาดตาเป็นการฆ่าเวลาให้หมดไปวันๆ

“ของกินทั้งนั้นเลยจะนำยอด มีน้ำพริก แกง กับผักสด จะเอามาให้นายกิน นอกนั้นก็เป็นอย่างที่ส่งมาจากกรุงเทพฯ พวกจดหมายกับของฝากนิดๆ หน่อยๆ”

หญิงสาวที่ซื้อสร้อยลดาตอบพร้อมรอยยิ้ม ยามที่เข้าตัวยิ้มกว้างริมฝีปากอิมแย้มออกจนเห็นฟันขาวสะอาดเรียงเป็นระเบียบสวย ส่งให้ดวงหน้าที่วาววามยิ่งงดงามเปี่ยมเสน่ห์

“นายคงยังไม่กลับเร็วนัก ได้ยินว่าเครื่องจักรขัดข้อง เจ้ามิตรมันมาตามตั้งแต่บ่าย”

“สร้อยรอ” หญิงสาวบอกเสียงอ่อน สีหน้าสลดลงเล็กน้อย แต่แล้วใบหน้าที่ก็เกลื่อนด้วยรอยยิ้ม

“ถ้านายรู้ว่าสร้อยจะมาคงรีบกลับ”

ใครๆ ก็รู้ว่าสร้อยลดาเป็นคนโปรดของนาย ไม่ใช่คนโปรดแบบเอ็นดูเด็กอะไรพวกนั้น แต่แบบไหนั้นทุกคนก็รู้ดี และไม่มีใครปริปากพูด นายเหม่ทั้งคู่และซี้โมโหจนรู้กันทั่ว...ใครจะไปกล้า

“ไม่เป็นไรจะ กลับคำห้อยก็ดี สร้อยจะได้มีเวลาเตรียมอาหาร”

สร้อยลดาเป็นสาวสวยอัธยาศัยดี แถมเก่งการบ้านการเรือนอย่างหาตัวจับยาก นี่ถ้าไม่ใช่คนของนายเหม่ราช คงมีคนมาทาบตามสุมขอไม่เว้นแต่ละวัน แต่ก็อย่างว่า เรื่องบางเรื่องก็เป็นชะตาลิขิต คนเราจะอยู่เป็นคู่ครองกันต้องมีทั้งบุญทำกรรมแต่ง มีศีลเสมอกัน

นายยอดได้แต่ยิ้มนิดๆ หญิงสาวพิมพ์้าขอตัว คนอายุมากกว่าจึงหันมาวาดเศษใบไม้แห้งต่อ

กระท่อมกลางป่าของเหมราชนับว่าสะดวกสบายที่สุดเท่าที่เงินจะเอื้อมได้ แม้ในส่วนของพื้นที่ทำงานน้ำไฟจะยังไม่ถึง แต่บริเวณที่พักใกล้ลำธารแห่งนี้กลับมีสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นอย่างครบถ้วน

สร้อยลดาล้างผักสดในห้องครัวโดยใช้น้ำที่ต่อมาจากลำธาร หล่อนไม่รู้ว่านายเหมทำอะไรจึงดึงน้ำจากแหล่งน้ำมาใช้ประโยชน์ได้ โดยที่ชาวบ้านซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นมาหลายสิบปีไม่เคยคิดว่าจะมีทางเป็นไปได้

มีตู้แช่เย็นขนาดเล็กสำหรับเก็บของสดไว้ทำอาหาร ของที่มีประจำตู้ไม่เคยขาดคือเนื้อหมู เนื้อไก่ และไข่ไก่ นอกจากนั้นยังมีเครื่องครัวอีกหลายชนิด ทั้งเครื่องปั่นขนมปัง เครื่องปั่นน้ำผลไม้ ทุกสิ่งใช้งานได้โดยใช้ไฟฟ้าจากเครื่องปั่นไฟ

วัตถุดิบต่างๆ มีมาเติมเต็มตู้อยู่เสมอ ไก่กับไข่เป็นของสดที่หาได้ง่าย ซึ่งคนงานเลี้ยงไว้เป็นอาหารอยู่แล้ว เนื้อหมูได้มาจากหมู่บ้านส่วนผลไม้ที่มีตลอดปีคือชมพู่ มะละกอ และฝรั่ง ซึ่งนับได้ว่าอุดมสมบูรณ์

สร้อยลดาลงมือเตรียมอาหาร เครื่องแกงนั้นหล่อนโขลกมา

พร้อมแล้ว แคนำมาเป็นส่วนผสมและปรุงรส ยังมีกุ้งสดผัดกับน้ำมันหอยและถั่วลันเตา น้ำพริก ผักลวก หญิงสาวทำงานอย่างเพลิดเพลิน ไม่นานเกินรออาหารก็เสร็จพร้อมรับประทาน

หล่อนเก็บกวาดครัวจนสะอาด จากนั้นจึงอาบน้ำชำระร่างกาย และสระผมเสียด้วยเพราะ همینวันนี้เธอการอยู่ หญิงสาวนั่งเช็ดผมจนแห้ง ก่อนเปิดดูโทรทัศน์ที่รับสัญญาณจากจานดาวเทียม เกมโชว์จบไปสองรายการแล้วคนที่รอก็ยังไม่มา สุดท้ายจึงเอนตัวลงนอนบนโซฟา ตัวใหญ่หน้าโทรทัศน์และผล็อยหลับไปในเวลาไม่นาน

หล่อนไม่รู้ว่าจะหลับไปนานเท่าใด แต่ก็ตกใจตื่นเพราะเสียงรถจักรยานยนต์คันเก่าและเสียงเปิดปิดประตูดังโครมคราม

“นาย” หญิงสาวลุกขึ้นนั่งขี้ตาและปิดปากหา

เหมราซแค่ปรายตามองหล่อนแล้วเดินผ่านไป

“กินข้าวมาหรือยังจ๊ะนาย”

เป็นอีกครั้งที่คำตอบคือความเงียบ สร้อยลดาลุกเดินตาม คอยเก็บเสื้อผ้าที่เขาเหวี่ยงทิ้ง หล่อนไม่รู้ว่ถ้าไม่มาดูแลบ้านให้นายจะทำแบบนี้หรือเปล่า

ขณะก้าวเท้าเข้าห้องนอนจนไปถึงประตูห้องน้ำ นายถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้นจนร่างกายเปลือยเปล่า หญิงสาวค้อนตามหลังเขา และไม่วายหน้าแดงเรื่อ แม้จะไม่ใช่นายที่ไม่ประสีประสาเพราะเคย ‘รับใช้’ นายมาหลายครั้ง แต่ก็ยังอดใจเต้นไม่ได้

สร้อยลดาไม่เคยมีประสบการณ์กับชายอื่น ครั้งแรกของหล่อนก็เป็นของนาย นายเป็นเจ้าของหล่อน และเป็นตลอดมา นายมีรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง กล้ามเนื้อแน่นไปทั้งตัว ยกยุ่มหล่อนได้สบายๆ รวกับหล่อนคือปุยนุ่น แผ่นหลังที่เห็นไวๆ ก่อนหายลับเข้าห้องน้ำทำเอาหล่อนหายใจไม่ทั่วท้อง ความทรงจำเกี่ยวกับบทรักของนายร้อนแรงจนหล่อนใจลั่นด้วยความตื่นเต้น

หล่อนหยิบเสื้อผ้าของนายใส่ตะกร้าผ้า เตรียมผ้าขนหนูผืนใหม่ กับชุดนอนที่นายสวมเป็นประจำไว้รอทำ

“วันนี้ลดาทำแกงเห็ดสามอย่าง มีเห็ดโคนด้วยนะ ยังมีถั่วลันเตา ผักกั๋งสดน้ำมันหอยของโปรดของนายด้วย”

หล่อนตะโกนแข่งกับเสียงน้ำ ห้องน้ำของนายมีฝักบัวอย่างดีที่ ปล่อน้ำกระจายออกมาเป็นฝอยราวสายฝน แต่นายก็ไม่ได้อาบแบบ นั้นบ่อยนัก อย่างวันนี้ก็ตักเอาจากโอ่งดินเผาที่มุมห้อง คงคิดว่าเร็วดี ห้องน้ำชาวบ้านก็มีโองแบบนี้ใช้กันทั่วไป

แต่สร้อยลดาไม่เคยเห็นใครตกแต่งห้องน้ำได้สวยแปลกตาแบบนี้ หลังจากเปิดโถงเห็นดวงจันทร์ ผนังห้องถูกระจกใส ทำเป็นสวนเล็กๆ ปลูกลงไม้ไว้ข้างใน ห่างออกไปก็เป็นดงกล้วยที่แน่นไปด้วยใบเขียวสด ใช้เป็นฉากหลังแบบธรรมชาติ แล้วตีไม้ระแนงล้อมรอบไว้เป็นชั้นนอก สุด ที่มุมหนึ่งตรงข้ามกันคือโอ่งดินเผาใบที่นายกำลังจ้วงน้ำอาบอยู่ สีสน้ำตาลเข้มของมันตัดกับผนังสีครีมของบ้าน ยิ่งทำให้ภาพของชายหนุ่ม รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงกำยำดูงดงามราวประติมากรรมชิ้นดี

นายอาบน้ำครู่เดียวก็เสร็จ ตัวเปียกซึก เส้นผมเปียกชุ่มแนบหน้า และเดินตัวเปล่าตรงมา หล่อนส่งผ้าขนหนูให้สองผืน ผืนใหญ่สำหรับ เช็ดตัว และผืนเล็กสำหรับเช็ดหน้าเช็ดผม

“เครื่องจักรเป็นไงบ้างจ๊ะ ซ่อมเสร็จหรือยัง” สร้อยลดาชวนคุย แต่นายก็แค่ปรายตามองเฉยๆ เช่นเคย

“มีจดหมายจากกรุงเทพฯ ด้วยนะจ๊ะ ไปรษณีย์เขาเพิ่งเอามา ส่ง ลดารีบเอามาให้นายเลย”

“ลดา” ท้ายที่สุดเหมราชก็ยอมเอ่ยปาก แต่ด้วยเสียงห้วนห้าว คล้ายรำคาญ

“จ๋า”

“หยุดพูด” เหมราชบอกหน้าตาเฉย

หล่อนจึงค่อนข้างพร้อมกับการทำเสียงในลำคออย่างแสนงอน

แล้วเหมราชก็ดึงหล่อนเข้าไปหา สร้อยลดาดิ้นรน แต่ก็ถูกนายรัดเอาไว้แน่น เขาชมวดผ้าขนหนูทั้งผืนเล็กผืนใหญ่เป็นก้อนกลมแล้วขว้างทิ้งไป ดึงหล่อนเข้าไปจูบ รังแร้งเล็กบางของสร้อยลดหายไปแนบออกจนเสื้อผ้าของหล่อนเปียกชื้นไปด้วย

เหมราชขบถริมฝีปากรุนแรง แต่สร้อยลดาก็ตอบได้ด้วยความชำนาญ อย่างที่เขาเคยชมว่าหล่อนเป็นนักเรียนที่ดี เรียนรู้ได้เร็ว เพียงไม่นานเหมราชก็หอบหายใจแรง หน้าแดงก่ำ เขาจูบหล่อนจนพอใจจึงจับมือหล่อนไปวางไว้ที่กึ่งกลางความเป็นชาย อีกมือก็ยุ่งอยู่กับการแกะกระดุมเสื้อหล่อน ขณะเดียวกันก็ฮึดฮัดเหมือนขัดใจ

“อย่าดึงขาดนะ ลดาชี้เกี่ยจเย็บอีก กระดุมหายไปเม็ดหนึ่งแล้วต้องเอาของเสื้อเก่ามาติด”

เสื้อนอนแบบผ่าหน้าลายการ์ตูนเนื้อผ้านุ่มใส่สบาย เหมาะสำหรับการทำกิจกรรมรักบนเตียง ซึ่งเขาแกะกระดุมไล่ระดับลงไปได้อย่างต่อเนื่อง แต่กลับสร้างปัญหาในเวลานี้ กระดุมเม็ดเล็กอยู่ในรังดุมแน่น กว่าที่จะแกะได้ทีละเม็ดก็เสียเวลา สุดท้ายเขาก็ยอมแพ้ และบ่าหล่อนและกดมือลงไป

สร้อยลดารู้ทันทีว่าเขาต้องการอะไร หล่อนคุกเข่าลงโดยไม่ปล่อยมือ เมื่อโอบหน้าอยู่ในระดับเดียวกับความเป็นชายของเขาก็ใช้ปากครอบครองและกวาดลื่นอย่างรวดเร็วสลับกับรวบดูด แค่จัดการเฉพาะบางส่วนเขาก็ครางเสียงดังลั่นแล้ว

เหมราชไม่เคยชมหล่อนว่าปรนนิบัติได้ดี เขาบอกให้หล่อนทำ สร้อยลดาก็ทำตาม จะมีก็แต่อาการที่เขาแสดงออกยามเพลดตัวเท่านั้นที่ทำให้เห็นว่าหล่อนให้ความสุขแก่เขาได้อย่างถึงใจเพียงใด หล่อนแลบลิ้นนุ่มกวาดไล่ไปมาที่ส่วนหนึ่งของร่างกายชายที่ทำให้ความสะออดมาใหม่หมด ตอนนี้หล่อนคุ้นกับมันแล้ว ยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ได้รู้ฤทธิ์

ของมัน สร้อยลดาถึงกับใจสั่น ร่างกายสูงใหญ่แข็งแรง ความเป็นชายก็แข็งแรงไปด้วย ก่อให้เกิดความหวาดหวั่นสำหรับสาวน้อยวัยสิบแปดที่ไม่เคยมีผู้ชาย ขนาดของมันว่าน่าหวั่นแล้ว ฤทธิ์เดชในการสร้างความสุขแกมทรมานขณะทำรักนั้นยิ่งร้ายกาจกว่า

สร้อยลดาได้ปลายลื่นฉ่ำชุ่มไปกับผิวนุ่ม หล่อนจำได้ดีว่าเขาโปรดปรานการปรนนิบัติด้วยปลายลื่นและอู้งปากมากมายเพียงใด หล่อนเพียรทำตามใจเขา ค่อยๆ เรียนรู้ที่ละน้อยจนทำได้ถูกใจชายหนุ่ม

ลำกายแกร่งขณะนี้ขยายเต็มกำมือหล่อน กลายเป็นท่อนเนื้อที่มึนน้ำหนักและขนาดอันน่าตกใจ แค่นี้ก็ว่ามันต้องการโผนเข้าสู่กลางกายของหล่อนเพื่อตีแผ่อารมณ์ดำฤๅษณ์อันร้อนแรง หญิงสาวก็สั่นไปทั้งตัว

“ลดา” เหมราชพร่ำบอกกระทอนกระแท่น กว่าจะหลุดได้แต่ละคำก็ต้องรวบรวมพลังใจมากมายคอยกำกับให้หล่อนปรนนิบัติในแบบที่เขาชอบ ฝ่ามือหนาวางบนเรือนผมนุ่ม สอดปลายนิ้วคลึงศีรษะหล่อนไปมา หล่อนทำตามคำสั่งอย่างน่ารัก ใช้อู้งปากรวบดูอย่างแรงจนเขาสะท้าน ชายหนุ่มเริ่มเคลื่อนไหวสะโพกเข้าออกซ้ำๆ หญิงสาวห่อปากรอกทำ โพรงปากร้อนขึ้นทั้งดูและกระตุ้นจนเสียวปลาบ

“มาเถอะ” จู่ๆ เขาก็หยุด ไม่ได้ทำจนเสร็จสม

สร้อยลดาลุกขึ้นอย่างรู้หน้าที่ รูดกางเกงนอนออกแล้วคลานขึ้นเตียง วางมือลงกับฟูก เขี่ยดเชนแล้วโค้งงออดสะโพกและบั้นท้ายงอนงาม ก่อนหันไปยิ้มแยม์เชิญชวนอย่างน่ารัก หล่อนแยกเข้าออกเล็กน้อย กะขนาดไม่เคยถูกว่าต้องห่างขนาดไหนจนกว่าเขาจะแทรกร่างเข้ามา

เหมราชฉีกของเครื่องป้องกันอย่างใจเย็น สร้อยลดาได้ยินเสียงเขาสูดปากพร้อมกับหอบหายใจแรง

“ยายตัวสวบ เธอมันเหลือเกินจริงๆ”

ครูหนึ่งโพรงรักร้อนฉ่าก็ได้ต้อนรับแขกผู้มาเยือนที่คึกแข็ง มันคึกคักและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ไม่เสแสร้งเย็นชาเหมือนท่าทางเจ้าของหล่อนลอบยืม รู้ดีว่าความเป็นชายของเหมราชยินดีเพียงใดที่ได้ชุกสอในเรือนกายสาว เขาอาจปั่นหน้าเคร่ง พุดห้วนเป็นมะนาวไม่มีน้ำ แต่ความต้องการภายในไม่อาจโกหก และตัวตนของเขายังไม่สามารถโกหกได้ ยิ่งมันขยับในที่แคบซึ่งนุ่มร้อนและบีบรัดอย่างแรงหล่อนก็ยิ่งดิ้นรนอย่างทรมาน

สร้อยลดาทำแขนกับฟูกหนา โน้มตัวไปด้านหน้าและดันสะโพกกลับ สู้กับท่อนเนื้อที่มีชีวิตจิตใจ ปากก็พร่ำเรียกเขาไปด้วย

“นายจ๋า...นาย”

เมื่อหล่อนขยับเรือนผมบางส่วนก็หลุดลู่ลงมาเคลียไหล่ขาวผ่อง สร้อยลดาเหลียวหลังไปยืมหวาน ช้อนตามองเขา ได้แสงไฟสว่างนวล เรือนกายผุดผ่องของวัยสาวยั่วเย้างามบาดตา

เหมราชทำหน้าเคร่ง เขากระแทกแก่นกายแรงขึ้นอีกจนเสียงดังลั่นห้อง หญิงสาวหัวเราะอวดฟันขาวสวย หล่อนไม่พูด แต่แก้มมองเขานิ่งอย่างท้าทาย ชายหนุ่มกัดกรามกรอดแล้วจับสะโพกหล่อนเสียดแน่น กระแทกกายเข้าไปไม่ยั้ง สร้อยลดารู้ดีพอๆ กับนายว่ามีความสุขเพียงใดกับการทำรักในท่อนี้

การเคลื่อนไหวในท่วงท่าแรงร้อนอารมณ์รักยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพียงไม่นานอารมณ์เสน่หาก็ก็น่าพุงแรงจนถึงสวรรค์ ร่างเพรียวสมส่วนของหญิงสาวทรุดฮวบลงกับฟูก สร้อยลดาอ้าปากหอบครางราวกับออกกำลังมาอย่างหนัก แพขนตาจะพริบถี่ ผมเผ้ารุ่มร่าย แก้มแดงจัด ริมฝีปากยิ่งแดงกำ

เหมราชที่ว่าแข็งแกร่งยังถึงกับชาล้น เนื้อแน่นกลางกายคายพิษร้ายจนอ่อนตัวลงบนนี้ เขาถอดเครื่องป้องกันออกแล้วยืนนิ่งสะกด

ลมหายใจจนเป็นปกติ จากนั้นก็หันกลับเข้าห้องน้ำไปชำระกายบางส่วนแล้วกลับมาแต่งตัวออกไปกินข้าว รวากับไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น

สร้อยลดาแอบย่นจมูกใส่ นึกในใจว่านายทำเป็นเย็นชา ทั้งที่เพิ่งปลดปล่อยกับหล่อนอย่างร้อนแรงมาหมาดๆ แท้ๆ กลับทำเหมือนหล่อนไม่มีตัวตน อยากรู้เหมือนกันว่าจะทำเย็นชาไปได้สักกี่น้ำ

หญิงสาวยักไหล่อย่างขื่นๆ ลูกขึ้นทำความสะอาดร่างกายบ้าง แล้วจึงตามเขาออกไป

เหมราชตักข้าวเข้าปากช้าๆ ตาจับจ้องที่เอกสารในมือ หูฟังข่าวจากโทรทัศน์ โดยมีสร้อยลดาพูดแจ้วๆ อยู่ข้างๆ

“แกงเห็ดนี้ลดาปรุงรสให้เผ็ดหน่อย คงถูกปาก ยังมีน้ำพริกกับผักลวก ผัดถั่วงอกเต้าหู้สด ของโปรดของนาย”

หล่อนพูดช้าเป็นหนสองเขาก็กังไม่เออออด้วยแม้สักคำ แต่สร้อยลดาชินเสียแล้ว หล่อนชินกับการพูดคนเดียวโดยไม่มีคำตอบ เหมราชสื่อสารกับหล่อนผ่านทางอื่นมากกว่า

“นายรับเบียร์เย็นๆ ไหมจะ ลดาไปรินให้”

เขาชะงักมือที่กำลังตักข้าวเข้าปาก แต่ไม่ได้ปฏิเสธออกมา นั่นหมายความว่าตกลง

สร้อยลดาลุกขึ้นจัดการรินเครื่องดื่มให้อย่างเอาใจ หล่อนอมยิ้มเมื่อเห็นว่านายนั่งตาคู่นองแสงลง และเห็นโอกาสพูดถึงเรื่องที่รบกวนใจหล่อนตลอดบ่าย

“นายไม่อ่านจดหมายหรือจะ จดหมายจากกรุงเทพฯ”

“ยังหรอ กคงไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร” เหมราชเบือนหน้าหนี เขาจึงไม่เห็นใบหน้าที่งอแงของสร้อยลดา

หล่อนรู้ว่านายแกล้งหล่อน ยิ่งอยากรู้...นายก็ยิ่งทำเฉย

สร้อยลดาหัวเราะใจเจียนบ้าเมื่อเห็นซองจดหมายที่มาพร้อมกับ

เอกสารอื่นๆ ซึ่งประทับตราต้นทางที่บ้านของนายที่กรุงเทพฯ หล่อน
อยากรู้ว่าคนทางนั้นติดต่อนายเรื่องอะไร

ไพโรจน์เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ลึกเข้ามาจากย่านชุมชน การ
ติดต่อกับคนที่นี่มีเพียงช่องทางเดียวคือที่สำนักงานอำนวยการของ
หมู่บ้านซึ่งก็คือบ้านของผู้ใหญ่บ้านบวร ที่นั่นมีโทรศัพท์แล้ว แต่ที่ไซค์
งานนี้สัญญาณโทรศัพท์มือถือไม่สามารถเข้าถึง ดังนั้นการแจ้งข่าวจึง
มีเพียงส่งแฟกซ์หรือข้อความมาทางอินเทอร์เน็ต แล้วจึงนำมาแจ้งนาย
ที่ข้างในนี้ นอกนั้นก็จะเป็นจดหมายที่ถูกคัดแยกรอให้ไปรับ สร้อยลด
รับหน้าที่นั้น นำจดหมายส่วนตัวเข้ามาส่งให้นาย

ปกติเอกสารของนายจะมีต้นทางอยู่ที่สำนักงานใหญ่ของพร้อม-
สินคอนสตรัคชันที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ผู้ส่งข่าวคราวคือนายพูนผล คน
สนิทของครอบครัวที่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลทุกเรื่อง ทำหน้าที่คล้าย
พ่อบ้านของตระกูลใหญ่ แฟกซ์ที่ส่งมาสร้อยลดก็ได้อ่านทุกฉบับ แม้แต่
จดหมายบางฉบับนายยังให้สร้อยลดอ่านแล้วสรุปความให้นายอีกที่
เสียด้วยซ้ำ

แต่จดหมายฉบับนี้ลงที่อยู่เป็นบ้านเลขที่ ซองหรือก็เป็นสี่ชมพู
หวาน ลายมือที่เจ้าหน้าที่ระบุเป็นระเบียบสวย สร้อยลดเดาได้ว่าคน
เขียนต้องเป็นผู้หญิง ลายมือน่ารักเหมือนวัยรุ่น

คงไม่ใช่แม่ของนายเขียนมาหรอกมัง

“จดหมายเขียนด้วยลายมือสวยเสียวะจะ ปกติคุณพูนผลให้
เลขฯ พิมพ์จดหมายส่งให้นายนี่นา แล้วนี่ก็ส่งมาจากบ้านด้วย ไม่ใช่
จากบริษัท” ความอยากรู้ทำให้หล่อนยอมเข้าสี่คู่อีกรอบเพื่อว่านายจะ
ใจอ่อน

“ลดดา”

“จ๋า”

“อยากรู้จัก ทำไมไม่ฉีกอ่านเสียเลยละ” เหมราชว่าโดยไม่มอง

หน้าหล่อนอีกเช่นเคย อิ่มข้าวแล้วก็รวบซ่อน คว่ำแก้วเบียร์ไปนั่งจิบ
หน้าโทรทัศน์

สร้อยลดารีบเก็บล้างจานซาม ใจก็หาทางที่จะกล่อมนายให้เปิด
จดหมายอ่าน

เหมราชเปิดรายการข่าว เขาชอบดูอยู่แค่สองอย่างคือข่าวกับ
สารคดีสำรวจโลก เบียร์แก้วนั้นพร่องไปแล้ว แต่เขาไม่ได้เรียกเติมอีก
สร้อยลดาก็ไม่ได้รินเพิ่ม เขาชอบจิบแค่พอเป็นเครื่องดื่ม ถ้ามีสังสรรค์
กับคนงานเท่านั้นหรือคงจะกินได้มาก

หญิงสาวนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ เบียดตัวเข้าหาเขาแล้วยกแขน
แข็งแรงขึ้นมากอด บีบนิ้วคลายกล้ามเนื้อให้อย่างเอาใจ

“อ่านไหมนาย ลดาเอามาให้”

“ไม่ละ ยังไม่มีอารมณ์”

“โอ้...ก็ลดาอยากรู้”

เขายกมือป้องขึ้นนิดเดียวเหมือนฟ้าแลบ แต่ทำตัวนิ่งไม่ยอม
รับปาก สร้อยลดาไม่ใช่คนเสียมารยาทขนาดแย่งเอาจดหมายมาฉีก
อ่านเอง หล่อนต้องทำอะไรเขาถึงจะยอมอ่าน ไม่อยากคาใจไปจนถึง
วันพรุ่งนี้

วิธีการเอาชนะเขาที่ได้ผลเสมอก็มีแค่อย่างเดียว...

หญิงสาวแนบหน้ากับต้นแขนแกร่ง จูบและหอมฟอดๆ ร่างกาย
หลังอาบนํ้ายังสะอาดสดชื่น นายตัวหอม ไม่เหม็นเหงื่อโคลคละเคล้า
ด้วยกลิ่นเหล้าเบียร์เหม็นคดๆเหมือนคนอื่น ทั้งที่ทำงานกลางแจ้ง
เหมือนกัน

“ต้องทำยังไงน้ำ นายถึงจะยอมอ่านแล้วเล่าให้ลดาฟังบ้าง ลดา
อยากรู้จะตายอยู่แล้ว”

หญิงสาวจูบไล่ขึ้นไปถึงชอกคอและแก้มเขา เบียดตัวขึ้นไปนั่ง
บนตักชายหนุ่ม เขากอดประคองหล่อนไว้หลวมๆ ตาจ้องจอโทรทัศน์

หล่อนจูบที่ปลายคางเขา มือก็ปลดกระดุมเสื้ออย่างรวดเร็ว ถอดเสื้อนอนตัวนอกทิ้งไป เหลือเพียงเสื้อสายเดี่ยวที่สวมซ้อนไว้ด้านใน

“ถอดให้ลดหน่อยสิ” หล่อนชูมือขึ้น ทำเป็นไม่สนใจว่าตาเขาไม่มองหล่อนเลย นายชอบทำเป็นไม่สน แต่ข้างในร้อนเป็นไฟ เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่รู้จักกันแรกๆ แล้ว

อกตุ้มตั้งของหล่อนดีดผิงออกมา หญิงสาวซุกตัวเข้าหาแผ่นอกแกร่ง จูบซอกคอเขาแล้วลูบไล่ตามแนวบ่า ภูโหน้ำอกกับเสื้อยืดของเขา แม้สร้อยลดาจะรูปร่างบอบบาง แต่สูงเพรียว มีสะโพกกลมกลึง และหน้าอกอวบแน่น บัวค่างนี้ไม่ได้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารเหมือนแม่สาวดาวยั่วในปฏิทิน แต่มีเนื้อนุ่มแน่นได้รูปสวย ที่สำคัญคือผิวพรรณเรียบเนียนไร้ฝ้าฟาราคี

ยิ่งได้กอดจูบ หล่อนก็ยิ่งร้อนเช่นเดียวกับเขา เหมราชทำตัวเป็นเสาคินที่เย็นยะเยือก ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว แต่มันก็แค่เปลือกนอกเท่านั้น สร้อยลดารู้จักเขาดีและสนุกกับการยั่ววนพร้อมกับอุ่นเขาให้ร้อนขึ้นทีละนิด หล่อนบิดปลายยอดดอกที่ครัดเคร่งด้วยความกระสันผ่านผ้าเนื้อบาง รู้ว่าเขารับสัมผัสนั้นได้ พร้อมกับทิ้งรอยจูบตามผิวเนื้อ หล่อนเม้มบับเนื้ออ่อน ใช้ฟันขบเบาๆ ลากครูดไปตามซอกคอเขา

เหมราชหายใจแรงขึ้นจนหล่อนสัมผัสได้ เขากอดหล่อนแน่นขึ้น ปีบเนื้อสะโพกด้วยอุ้งมือ สร้อยลดาที่คร่อมอยู่ตรงหน้าขาเขาขยับยกตัวเสียดสีหนักขึ้น นอกจากหน้าอกจะคลึงไปบนกายเขาแล้ว หล่อนยังใช้ก้นแน่นที่เปียกฉ่ำบดขยี้ไปที่เป้ากางเกงซึ่งหนุนพองอีกด้วย

หล่อนผละออกเล็กน้อยเพื่อสบตาที่วาวฉ่ำ นายไม่ได้ดูโทรทัศน์แล้ว แต่กำลังมองหล่อนอย่างกระหาย หญิงสาวยิ้มหวาน แสบริมฝีปากลงไปมอบจูบรสหวานล้ำ นายรวบตัวหล่อนไว้ในอ้อมแขน กอดจูบเร้าร้อนรุนแรง กางเกงนอนถูกถอดทิ้ง ตามด้วยชั้นในตัวบาง สร้อยลดาตัวเปล่าเปลือยอยู่ในอ้อมกอดของนายที่เสื้อผ้ายังมีติดกาย

ครบถ้วน

“นายจ๋า ลดาร้อน”

เนื้อที่เสียดสีกันทำให้ตัวร้อนขึ้นมา ไออุ่นจากกายแกร่งยิ่ง นานยิ่งร้อน อากาศในป่ายามค่ำเย็นฉ่ำจนหนาว แต่สร้อยลดาไม่เคย ต้องหนาวกายหากมีนายอยู่ด้วย

เขาขยับตัวเข้าไปจนพียงกับโซฟาตัวใหญ่ที่สั่งทำมาเป็นพิเศษ สำหรับคนที่มีรูปร่างเกินมาตรฐานชายไทย สำหรับสร้อยลดาแล้วโซฟา หนึ่งตัวแท้ตัวนี้กว้างขวางเสียจนแทบจะใช้เป็นเตียงนอนได้

เมื่อเขาขยับเข้าไปก็เหลือพื้นที่ให้หล่อนได้คุกเข่าคร่อมอยู่กับ หน้าตักเขา ซึ่งหล่อนรู้ดีว่าต้องทำอะไร หญิงสาวคร่อมหน้าตักเขา และเกาะพนักโซฟา ไน้มตัวไปด้านหน้าเล็กน้อย ป้อนยอดดอกตูมถึง ปากเขาพอดี

เหมราชขยับตัวยุกยิก ปากไม่หยุดทำงาน มือก็รัดขอบกางเกง นอนลงล้วงมือเข้าไปพาแกนกลางกายที่ชูคอขึ้นมาลูบรี้ง สร้อยลดา ปายมือเปะปะไปตามแขนเขา ใจก็เต้นรัว

นายพร้อมจะเข้ามาในตัวหล่อนแล้ว

หล่อนแย่งมันมาเสียเอง ผละออกเล็กน้อยจนยอดดอกหลุดจาก ปากนาย หญิงสาวที่เอาแต่ใจสาละวนกับการประคองแก่นกายให้ได้ ตำแหน่งพอดี

“ใจร้อน” เป็นครั้งแรกที่เหมราชหัวเราะนิดๆ

สร้อยลดาย่นจมูกให้ “ก้นายช้า ชอบแกล้งลดานีนา” หล่อนจูบ เขาอีกครั้งอย่างเอาใจ ก่อนจะกดสะโพกลง

สร้อยลดาชอบเวลานี้ที่สุด ท่อนเนื้อของนายแม้จะร้อนแต่ก็ไม่ ร้อนรุนแรงเท่าในกายหล่อน เมื่อร้อนต่างกันมันจึงเหมือนกับท่อนหิน เย็นที่สอดลึกเข้ามาในกาย

“ลดาจะกินนายให้หมดเลย” หล่อนกระซิบวิมูหเขาพร้อมกับ

โถมสะโปกเป็นจังหวะ

หล่อนเรียนรู้จากธรรมชาติแห่งความกระสันใคร่ สายสะโปกไปทางซ้ายขวาสลับกับขึ้นลงปรนเปรอความต้องการจากส่วนลึกภายใน ทั้งคึกคักและตื่นเต้นเมื่อครั้งนี้นั้นตนเป็นฝ่ายควบคุมเกมรักทั้งหมดโดยที่นายไม่อาจขัดขึ้น เป็นอารมณ์ที่หล่อนโปรดปรานที่สุด

เหมราชสุดปากและคราว มือลูบไล้ต้นขาเนียน เงยหน้าพิงโซฟาตัวใหญ่ ปล่อยให้แม่สาวร้อนรักสนุกกับกายเขาโดยไม่ร้องห้ามหรือออกคำสั่งกับหล่อน ในเวลาเช่นนี้สร้อยลดามีเสน่ห์เย้ายวนที่สุด จากสาวน้อยที่ตกเป็นทาสปรนเปรอสวาท กลักลับกลายเป็นนางพญาที่เอาแต่ใจ ข่มกายเขาแทบแหลก ให้อารมณ์แตกต่างจากเกมรักเดิมๆ

“นี่แน่ะ...นี่แน่ะ แกล้งลดาดีนัก คนใจร้าย” หล่อนขมิบแล้วรูดเหมราชร้องคำรามแทบคลั่ง ฝ่ามือบีบเกร็งที่ก้นกอยกระสัน รัญจวนสุดเพดาน

หน้าอกตูมสั่นเป็นจังหวะ ร่างกายงามตั้งแต่ช่วงอกถึงเอวคอด และสะโปกกลมกลิ้งแอ่นโค้งเห็นเส้นสายซดซ้อย หล่อนมีลีลารักที่งดงามไม่แพ้ฝีมือร้ายรำที่เป็นหน้าเป็นตา ทำเขาคลั่งจนลืมหูลงหลายครั้ง

ก่อนที่จะเสียหน้าไปว่านี่ เหมราชที่โกล้งถึงสวรรค์อยู่รอบร่อ ก็กัดฟันคว้าเอวหล่อนไว้ให้หยุด คว้าเอาร่างงามแล้วดันให้นอนลงบนโซฟา

“นายชี้โง่งนี่นา” หล่อนอดอดอ้อนน้ำเสียงอ่อนหวาน แต่ก็โอบแขนรอบคอเขารั้งให้จูบปาก

เหมราชยิ้มเช่นเคย เร่งบดขยี้กายสาว เปลี่ยนเสียงคำรามของเขาเป็นเสียงครางของหล่อนแทน กระทั่งกระตุกเยือกถึงสวรรค์ไปพร้อมกัน ธารรักหลังไหลทะลักทำเอาหญิงสาวสะดุ้งวาบ

“นายไม่ได้ป้องกัน”

“ฉิบหายแล้ว” เหมราชสปลี่ยนอย่างหัวเสีย

แต่หล่อนกลับหัวเราะคิก “ลดาระยะปลอดภัย”

ปากหล่อนยิ้ม แต่ใจضبไป นายไม่ยอมมีพันธะ ะมัดระวังตัว
ที่สุดเพื่อจะไม่ก่อปัญหา ยกเว้นบางครั้งที่ไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ มันแสดง
ให้เห็นว่านายไม่พร้อมจะจริงจังกับหล่อน

ในที่สุดสร้อยลดาก็ได้รู้ข้อความในจดหมายนั้น มันมา
พร้อมกับความกังวลใจบางอย่างอยู่ลึกๆ แต่หล่อนไม่ได้แสดงออกมา

“ลูกสาวเพื่อนของคุณแม่จะมาพักที่บ้าน ลดเตรียมห้องพักไว้
ให้ด้วย ประมาณปลายเดือนนี้”

“อีกสองอาทิตย์เนาะ ทันทมเถ ว่าแต่จะมากี่คนจ๊ะ ลดจะได้
เตรียมเครื่องนอน”

“ผู้หญิงสาม ผู้ชายหนึ่ง รวมสี่คน กับคนรถอีกคน”

“จั้นเตรียมห้องนอนใหญ่กับห้องเดี่ยวอีกสองห้องให้คุณเขาแบ่ง
กันเองว่าจะพักยังงัย ส่วนคนรถให้พักที่บ้านคนงานก็คงได้มั้งจ๊ะ”

บ้านของเหมราชที่หมู่บ้านไพรงามเป็นเรือนไม้สักหลังใหญ่
ออกแบบไว้อย่างสวยงามเช่นเดียวกับบ้านพักตากอากาศของเศรษฐี
ทั่วไปที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อมสรรพ แต่เขาไม่ค่อยอยู่ เลือก
ที่จะมาอยู่กระท่อมไม้ซุงในป่าที่กันดารมากกว่า นานครั้งเมื่อมีแขก
หรือต้องคุยเรื่องงานกับนายพุนผลตัวแทนจากครอบครัวจึงจะออกไป
เสียครั้งหนึ่ง

ก็นับว่าเป็นเรื่องดี สร้อยลดจะได้เป็นเจ้าของนายคนเดียว
สาวอื่นอย่าได้หวังว่าจะได้เข้าใกล้เขา

แต่เนี่ยจะมีสาวเมืองกรุงตั้งสามคนมาหาเขาถึงนี่ สร้อยลดชัก
ใจคอไม่ดีเสียแล้ว

“คนที่มาเป็นญาติของนายหรือจ๊ะ อายุเท่านายหรือเปล่า หรือ

ว่ารุ่นเดียวกับลดา”

“ฉันรู้จักแค่คนเดียวชื่อแพรวรัตน์ เป็นหลานของแม่ครัว จริงๆ เขาก็อยู่ที่บ้านฉันแหละนะ แต่ฉันไม่ได้สนใจ” เหมราชลูบคางครุ่นคิด

“แพรวรัตน์อายุประมาณยี่สิบสี่ ทำงานที่บริษัทของตัวเอง แต่ก็จำไม่ได้แล้วว่าตำแหน่งอะไร หรือคุณแม่จะให้มันเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของท่าน ฉันก็ไม่รู้”

คำตอบของเขาทำให้หล่อนรู้ว่าไม่ได้สนใจจริงๆ

เหมราชสนใจเรื่องการบริหารน้อยมาก เขาเป็นนักปฏิบัติ ชอบลงมือทำงานคุมคนงานมากกว่านั่งคิดวางแผน ทั้งยังชอบท่องเที่ยว งานประเภทนี้อยู่กับโต๊ะเป็นเวลานานๆ จึงเป็นเหมือนยาขมสำหรับเขา

“คุณแพรวรัตน์คงรับหน้าที่จัดการทั้งหมด เพราะลงลายเซ็นกำกับมาเอง” สร้อยลดาพิมพ์

หล่อนโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก ที่แท้ลายมือเล็กๆ สวยเป็นระเบียบเป็นของสาวที่เหมราชรู้จักแต่ไม่ให้ความสนใจ หล่อนคนนั้นทำงานให้ที่บ้าน ไม่ใช่แฟนที่ซุกซ่อนเอาไว้ นอกจากนี้ที่หล่อนสบายใจจนถึงขั้นปลดปล่อยอีกอย่างคือ เขาส่งจดหมายนั้นให้สร้อยลดาอ่าน หลังจากกวาดตามองคร่าวๆ จนรู้เนื้อความข้างในแล้ว ไม่ได้อ่านทวนซ้ำอย่างสนใจ ตลอดจนไม่ได้ปิดบังหรือถือเป็นเรื่องลับอะไร

เนื้อความนั้นเป็นการแจ้งข่าวทั่วไปเรื่องสุขภาพของคุณนายกรองกาญจน์ มารดาของเหมราช มีตอนหนึ่งกล่าวถึงธุระที่ท่านฝากฝังมาเกี่ยวกับแขกที่จะมาพัก

...ลูกสาวของคุณหญิงปัทมาเพื่อนสนิทของท่านอยากมาเที่ยวที่ผางาม และเยี่ยมเพื่อนที่ทำงานอยู่ที่โครงการเกษตรหลวงผางาม

คุณท่านกรองกาญจน์จึงแนะนำให้มาพักที่บ้านพักราวสองถึงสามวัน ท่านขอให้คุณเหมราชช่วยรับรองด้วยค่ะ ตัวดิฉันเองท่านก็สั่งให้มาด้วย จะได้ประสานเรื่องคนขับรถ ที่พัก ตลอดจนดูแลเรื่องต่างๆ

ลูกสาวของคุณหญิงปัทมาซึ่งเหมราชเล่าว่าเป็นภริยานายพลเอกที่กำลังมีอำนาจในเวลานี้ซื้อปัทมน จะมาเที่ยวใกล้ๆ ไพรามพร้อมเพื่อนชายหญิงอีกสองคน รวมคณะเดินทางแล้วก็เป็นที่ดูไปแล้วห้องใหญ่นั้นน่าจะให้ปัทมกับเพื่อนผู้หญิงพัก ส่วนห้องเดี่ยวก็เป็นแพรวรัตน์และผู้ชายคนเดียวในทริปแยกพักกันคนละห้อง

“แหม แบบนี้ก็ต้องมาพักห้องใหญ่ของนายนะสิ” สร้อยลดาโอดห้องนั้นเป็นห้องนอนใหญ่ของบ้าน เป็นห้องส่วนตัวของเหมราชแน่นอนว่าถ้าเขาไปพักที่บ้านสร้อยลดาก็ต้องไปพักด้วย หล่อนคิดเองเออเองว่าเป็นห้องหอของหล่อนกับนาย นี่ต้องมีคนอื่นมาใช้ร่วม... ไม่ชอบใจเลยจริงๆ

“ดูด้วยนะ ตามลิ้นชักหัวเตียงมีถุงยางทิ้งไว้บ้างหรือเปล่า” ครั้งนี้เหมราชพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ แสดงว่าเขาสบายใจมาก ก็แน่ละ สร้อยลดาปรนนิบัติเขาจนครบถ้วนทุกกลเม็ด หวังเอาใจให้เขาเปิดอ่านจดหมายไวๆ แต่เขาก็ทำโยกโย้ท่ามาก กว่าสำเร็จก็หมดไปหลายกระบวนท่า ทำเอาเมื่อยตัวไปหมด

“ลดาไม่ให้นายต้องอายเขาหรอกนะ” หล่อนบอกอย่างแสนงอนไม่แค่ว่าห้องนอนหรือทุกห้องทั่วบ้านนั้นจะมีเครื่องป้องกันพวกนั้นซุกซ่อนไว้หลายแห่ง จำได้ว่าช่วงเดือนแรกที่ได้ลิ้มรสหวานชื่นของความรักเสนาหา หล่อนกับเขาแทบไม่ห่างกันไปไหน ใช้เวลาคลอเคลียหาความสุขร่วมกันเกือบทั้งวัน...แทบจะทุกพื้นที่ของบ้านพักส่วนตัว

ถึงตอนนี้ผ่านมาร่วมสองปีแล้ว ปรารถนาร้อนนั้นก็ยังไม่คลายหรือลดน้อยลง ทุกครั้งที่หล่อนเริ่มเขาก็ตอบสนองไม่เคยขัด บางครั้ง

สร้อยลดาคิดว่าเขาเหนื่อยจากงาน แต่เขากลับเรียกให้หล่อนปรนนิบัติรับใช้ แต่กิจกรรมรักก็ทำกันตามสมควร ไม่กินจนอึดพุงกางเหมือนช่วงแรก อย่างไรก็ตามเครื่องป้องกันเหล่านั้นยังต้องเตรียมให้พร้อมพักอยู่เสมอ รวมถึงที่บ้านหลังใหญ่ซึ่งจะใช้ต้อนรับแขกในครั้งนี้

“มีผู้หญิงมาตั้งสามคนนะ” สร้อยลดาพูดลอยๆ อย่างที่มีแต่หล่อนเท่านั้นที่เข้าใจความหมาย

เหมราซแค่หัวเราะในคอ ก่อนลากหล่อนมาซุกอกและหลับไปในเวลาไม่นาน

สร้อยลดาถอดเขาไว้อย่างหวงแหนยิ่งกว่าครั้งไหน มีความกังวลใจอยู่ลึกๆ ที่ไม่สามารถอธิบายได้ หล่อนหวงนาย นายเป็นของหล่อนมาร่วมสองปี หรือถ้าจะย้อนไปก่อนหน้านั้นก็ไม่มีหญิงใดเข้ามาในชีวิตนายได้อย่างสร้อยลดา

หล่อนไม่อยากให้ผู้หญิงคนไหนมองนายด้วยซ้ำ น่ะอะไร...จะมานอนที่บ้าน นอนทับบนที่ที่นายเคยนอน

คอยดูนะ หล่อนจะบอกป้าจันทร์ให้หาเครื่องนอนชุดใหม่เอี่ยมสามชุดสำหรับแขกที่จะมาพัก จ้างให้สร้อยลดาที่ไม่ยอมให้ใช้ของนาย

ตลอดสองสัปดาห์ต่อมา สร้อยลดาช่วยนายกับการจัดบ้าน
รับรอง แม้จะทำความสะอาดอยู่เสมอ แต่ไม่เคยเปิดรับรองแขกจำนวนมากพร้อมกันเช่นนี้ จึงต้องจัดเก็บกวาดกันขนานใหญ่ มีนางจันทร์ซึ่งเป็นคนเก่าแก่ที่สร้อยลดานับถือเสมือนญาติมาช่วยทำงาน และยังมีขวัญไพร ลูกสาวคนเล็กของนายมิ่งคนสวนกับประไพภรรยาของเขามาร่วมด้วย

ทุกคนแบ่งหน้าที่กันทำงาน ห้องนอนใหญ่นั้นปกติสร้อยลดาทำความสะอาดด้วยตนเองจึงรับหน้าที่จัดเก็บให้เรียบร้อยยิ่งขึ้น รวมถึงสอดส่องดูแลว่ามีของต้องห้ามเผลอวางไว้หรือไม่

เป็นเรื่องน่าอายอยู่บ้างที่ต้องทบทวนว่าเคยทำกิจกรรมรักกันที่ไหน เพราะใกล้ๆ นั้นมักมีกล่องหรือช่องใส่เครื่องป้องกันชุกอยู่ด้วยเสมอ เก็บไปเก็บมาก็ได้มาถึงสิบห้ากล่อง ชุกอยู่ตามจุดต่างๆ รอบบ้าน หล่นถึงกับยืมชั้น

ห้องนอนอีกสองห้องต้องเปิดทำความสะอาด นำฟูกนอนออกตากแดดเพราะมีกลิ่นอับและฝุ่นจับ ฟูกนั้นหนาถึงหกนิ้ว ใส่ในเป็นโยมะพร้าวซึ่งทั้งหนาและหนัก ต้องช่วยกันยกหามหัวท้ายถึงสี่คนจึงจะเร็ว ถ้าออกแรงแค่สองคนก็แทบรับน้ำหนักไม่ไหว ต้องทั้งลากและดึงไปกับพื้น ออกจะเป็นเรื่องทุลักทุเลพอควร จากนั้นก็ปิดกวาดหยากไย่และถูพื้นจนสะอาดเอี่ยม

ในครัวก็ต้องจัดการทำความสะอาดเสียใหม่ เตรียมชุดเครื่องครัวและจานชามให้มากกว่าจำนวนแขกที่มาพัก รวมถึงซ่อมก๊อกน้ำฝักบัว และโอชักโครกเสียด้วย แม้ว่าจะไม่ถึงกับใช้การไม่ได้ แต่ก็ทำให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้คล่องจะดีกว่า ไหนจะผ้าขนหนูผืนเล็กผืนใหญ่ที่ซักสะอาดและตากแดดจนหอมที่ต้องเตรียมไว้สับชุดด้วยกัน เพื่อผลัดเปลี่ยนให้แขกได้ใช้ของใหม่ทุกเช้า

เมื่อมีการกินจมากมายเวลาแต่ละวันจึงผ่านไปรวดเร็ว เผลอไม่ทันไรก็ถึงวันนัดหมาย แขกแดนไกลเดินทางมาถึงในเวลาบ่ายแก่ๆ ของวันศุกร์ รถตู้ขนาดสิบเอ็ดที่นั่งแล่นเข้ามาในบริเวณลานบ้านก่อนจะจอดสนิท คนขับรถวิ่งมาเปิดประตู แขกของเหมราชทยอยกันเดินลงมา สร้อยลดาทักกับนางจันทร์รอต้อนรับอยู่ด้านล่างพร้อมถาดเครื่องดื่มจากผลไม้พื้นบ้านใส่น้ำแข็งทุบเย็นชื่นใจ ส่วนประไพกับขวัญไพรเตรียมอาหารว่างและมือเย็นอยู่ในครัว

สร้อยลดาพนมมือไหว้ผู้หญิงที่ลงมาเป็นคนแรก หล่นสวมเสื้อผ้าแบบทะมัดทะแมงทันสมัย สีผิวออกคล้ำแทน รูปร่างสูงโคร่งใหญ่ ทั้งคิ้วและดวงตาหลังแว่นสายตานั้นเข้มดุ รวบผมเรียบกริบผูก

ด้วยผ้าสีสวย ทำทางเจ้าระเบียบ เดาได้ไม่ยากว่าเป็นแพรวรัตน์ คน
ประสานงาน

แพรวรัตน์รับไหว้อย่างแกนๆ กวาดตามองรอบๆ แล้วรับแก้ว
เครื่องดื่มมาส่งให้คนที่ลงมาที่หลังอีกสองคน แล้วจึงยกแก้วของหล่อน
ขึ้นมาจิบ

“คนงานอยู่ไหน ให้มาชนกระเป่าสิ ห้องหับจัดไว้เรียบร้อยดีหรือ
เปล่า แยกมาเหนื่อยๆ จะได้พักผ่อน”

“ห้องจัดไว้เรียบร้อย เชิญข้างบนเลยคะ คุณทั้งกระเป่าไว้ได้เลย
น้ำมิงกับขวัญไพรจะมายกตามขึ้นไปให้ คุณเขียนชื่อติดไว้ที่กระเป่า
แล้วใช้ไหมคะ”

“เขียนแล้ว ว่าแต่อ่านหนังสือออกกันหรือเปล่าเธอ” คนตอบ
เป็นหญิงสาวอีกคนที่พูดโพล่งแทรกกลางขึ้นมา

หล่อนรูปร่างอวบอัด แต่เตี้ยกว่าแพรวรัตน์เล็กน้อย ผิวขาวจัด
แต่ออกซีดอย่างคนไม่ค่อยถูกแดด ผมยาวประบาคัดเป็นลอนโต มีผ้า
คลุมผมสีสดโพกไว้ หน้าตาจัดว่าสวย แต่แต่งหน้าเข้มและรองพื้นหนา
จึงไม่รู้ว่ามีผิวพรรณที่แท้จริงสวยเนียนหรือไม่

ต่างจากหญิงสาวอีกคนที่ตามลงมาท้ายสุด เป็นหญิงสาวรูปร่าง
สูงโปร่ง หน้าตาน่ารัก ผิวพรรณดี หล่อนเป็นคนเดียวที่ยิ้มให้สรวล-
ลดาอย่างเป็นมิตร

“อ่านออกคะ” สรวลลดาตอบอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก เกือบจะ
ย้อนว่า ‘ก็ทำไมจะอ่านไม่ออกล่ะคะ...’ อยู่แล้ว แต่ยังปากไว้ทัน คิดว่า
คนพูดคงไม่มีเจตนาจะดูถูก เพราะภาพที่ทุกคนเห็นก็ชวนให้คิดไป
ทางนั้น

ไพรามเป็นหมู่บ้านเล็กที่อยู่ไกลเมืองขนาดนี้ ตามทางที่ผ่าน
มามีแต่ป่าเขา เพิ่งจะเห็นอาคารบ้านเรือนทันสมัยบ้างก็ตรงถนนใหญ่
ที่เป็นทางผ่านไปยังแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของตัวจังหวัด ยิ่งเรือน

รับรองของเหมราชยังอยู่ลึกเข้ามาเสียไกลเกือบติดแนวป่าที่บ ก็นับว่า
ยังดีที่มีน้ำไฟใช้สมบูรณ์ สัญญาณโทรศัพท์ก็มี ไม่แปลกที่หล่อนจะ
เข้าใจว่ามีแต่ชาวบ้านหุนาตาเถื่อนไม่รู้หนังสือ

“คุณเหมอยู่ไหนละ บนเรือนหรือ” แพรวรัตน์ถามอีก ไม่สนใจ
ได้ถามว่าสร้อยลดา กับนางจันทร์เป็นใคร เพราะไม่คิดว่าสำคัญ

“นายอยู่ที่ไซตังงานคะ จะเลิกงานราวหกโมงเย็น นายบอกว่าจะ
ออกมาต้อนรับทานมือค้ำกับคุณประมาณหนึ่งทุ่ม”

“อ้าว นี่กว่ามารอรับ จะได้ไปหาอะไรกินกันในเมือง” ผู้หญิงคน
เดิมที่ชอบพูดแทรกโพล่งขึ้นมาอีกครั้ง หล่อนเบะปากอย่างไม่ใคร่
พอใจพร้อมกับโบกหมวกปีกกว้างในมือไปมา “แขกสำคัญมาถึงทั้งที่
ไม่มาต้อนรับหรือ”

คำถามนั้นสร้อยลดาตอบไม่ได้ คนถามคงไม่รู้จักเหมราชดีพอ
ถ้ารู้จักเขาดีคงไม่พูดแบบนี้...

“พักผ่อนกันก่อนเถอะ ตีรถยาวๆ มาตั้งหลายชั่วโมง ปัทมเมื่อย
ตัวเหลือเกิน อยากจะแช่น้ำอุ่นจะแย่แล้ว”

หญิงสาวคนสุดท้ายที่ดูจะอารมณ์ดีกว่ใครเพื่อนเสนอขึ้นด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน หล่อนมีเสียงกังวานใสน่าฟัง ไม่ขุ่นมัวเหมือนสอง
สาว

สร้อยลดาเดาจากที่หล่อนเรียกตัวเองว่า ‘ปัทม’ จึงคิดว่าน่าจะ
เป็นปัทมน ลูกสาวคุณหญิงปัทมา

“ห้องอาบน้ำที่ห้องนอนใหญ่มีอ่างอาบน้ำ คุณจะแช่น้ำอุ่นสัก
นิดหรือแช่เท้าก็ได้นะคะ”

“โอโห” ปัทมได้ฟังก็ห่อปากอุทานอย่างพอใจแถมคาดไม่ถึง
ก่อนมาคิดว่ามีห้องน้ำสะอาดให้ใช้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว ถ้าเป็นจริง
ดังว่กัก็นับว่าสะดวกสบายไม่แพ้ในเมือง

“เป็นน้ำแร่หรือเปล่าจะ ได้ยินว่าที่ไพรงามมีพุร้อนตาม

ธรรมชาติหลายแห่ง”

“ไม่ใช่ค่ะ ที่เรื่อนนี้เป็นน้ำประปา หมู่บ้านเก็บใส่แทงก์น้ำ ใช้ปั๊มจ่ายผ่านเครื่องทำน้ำอุ่น แต่ถ้าคุณอยากแช่น้ำแร่ เชิญที่โครงการนำร่องของหมู่บ้านค่ะ อยู่ที่บ้านผู้ใหญ่วร ที่นั่นเรามีให้บริการ เก็บค่าใช้จ่ายเล็กน้อย แต่จัดระบบแช่น้ำร้อนแบบออนเซ็นของญี่ปุ่น”

คนฟังกรีดกรีดด้วยความคาดไม่ถึง ก่อนมาต่างก็คิดว่าไพรงามคือบ้านป่าเมืองเถื่อน หมู่บ้านเป็นกระท่อม จุดตะเกียงเจ้าพายุ ขุดบ่อน้ำใช้ แต่เมื่อมาถึงจริงๆ กลับเป็นรีสอร์ทชั้นดีที่ดูจะมีความสะดวกสบายอยู่ไม่น้อย จึงค่อนข้างพอใจกันถ้วนหน้า

“แหม มั่นใจจังนะ ออนเซ็นของญี่ปุ่น...พุดยังกับเคยไปนั่นละ” สาวแต่งหน้าเข้มคนเดิมยิ้มแย้มหลม ครึ่งนี้เห็นสีหน้าได้ชัดว่าดูแคลน

สร้อยลดาได้แต่ยิ้ม ไม่ตอบ หญิงสาวบ้านป่าออกจะหนักใจกับแขกคนนี้อยู่มาก สร้อยลดาไม่เคยสัมผัสคนกรุงมาก่อน เว้นไว้ก็แต่เหมราชคนเดียว นึกแปลกใจที่คนเพิ่งเคยพบหน้ากลับไม่ปิดบังอาการไม่ชอบหน้า ใช้ทั้งสายตาและคำพูดที่ฟังแล้วไม่รื่นหู จนหล่อนเองวางตัวไม่ถูก

สร้อยลดาหลบถอนหายใจยาว ยิ้มอ่อนขณะรับแก้วน้ำมะขาม บ่อมรสชาติเปรี้ยวอมหวานซึ่งหมดเกลี้ยงทุกแก้วคืนจากแขก หล่อนวางแก้วทั้งหมดไว้ในถาดไม้ที่นางจันทร์ถือมา และเตรียมจะเดินนำทุกคนไปยังห้องพัก แต่กลับถูกขัดขึ้นเสียก่อน

“เธอไม่ต้องตามขึ้นไปหรอก เรื่อนนี้ของคุณเหม เป็นบ้านส่วนตัว ไม่ใช่โรงแรมที่จะหาห้องพักไม่เจอ ช่วยจัดการแยกกระเป๋าส่งไปตามห้องก็แล้วกัน คุณปัทมนพักกับเพื่อนเธอชื่อคุณพิศนภา เธอเรียกท่านว่าคุณปัทมกับคุณพีช ส่วนฉันเรียกว่าคุณแพรว” แพรวรัตน์แจกแจงอย่างชัดเจน

“เคน ตื่นได้แล้วเธอ ถึงที่พักแล้ว ตาบ้านี้ บอกให้ช่วยดูทางก็

หลับอยู่ได้” พิศนภาหันไปเรียกเพื่อนชายซึ่งเป็นแขกคนสุดท้ายของกลุ่ม

ชายหนุ่มผิวขาวจัด ใบหน้าแบน ผมเผ้ายุ่งเหยิงจึงเดินโผล่ลงมาจากรถตู้ เขาปิดปากหาวแล้วสวมแว่นสายตามองซ้ายขวาอย่างตะลึงกับบรรยากาศ แต่ก็ไม่พูดอะไร

“ท่านนี่คุณเคน ฉันกับคุณเคนจะพักห้องเดียวกันคนละห้อง”

แพรวรัตน์สั่งการแล้วก็เดินนำ หล่อนยิ้มกว้างรับหน้าที่จัดการทั้งหมดไว้เสียเองโดยไม่ให้ความสำคัญแก่สร้อยลดาอีก

สร้อยลดาหันไปยิ้มแฉ่งๆ ให้นางจันทร์ ในขณะที่เสียงแหลมของพิศนภาลอยมาตามลม

“สะเออะ อวดรู้ ทำเป็นมาบอกนั่นนี่ คิดว่าตัวเองเป็นใคร ไม่ใช่เจ้าของบ้านสักหน่อย เป็นแค่ได้มารับใช้ในบ้าน”

ในเมื่อแพรวรัตน์บอกว่าจะจัดการทุกอย่างเอง สร้อยลดา จึงไม่รบกวน หล่อนแยกกระเป๋าเดินทางแล้วบอกให้ขวัญไพรกับนายมิงยกไปให้ตามคำสั่ง จากนั้นก็เป็นธุระพาคนขับรถที่ทราบว่ชื่อทินกรอายุอานามก็เกือบห้าสิบปีแล้วเข้าที่พัก ระหว่างทางก็ได้โอกาสชวนคุยไปด้วย

“ผมก็ไม่อยากมาหรอก ทางไกลคดเคี้ยว ผมตาไม่ค่อยดี ขับรถกลางคืนไม่ค่อยได้ มองไฟท้ายรถคันหน้าเบลอติดกันเป็นแถบ แต่คุณนายท่านเป็นห่วงคุณหนูปัทม์ กลัวว่าพวกเด็กหนุ่มขับรถกันเพียวฟ้าวจะไม่ปลอดภัย ผมเลยต้องมาเอง”

“ลุงขับรถให้คุณแม่นายเหมหรือจ๊ะ ท่านสบายดีไหม ห่วงนายเหมหรือเปล่า”

“ผมขับรถให้คุณท่านมาตั้งแต่ยังหนุ่ม เมียผมก็เป็นแม่ครัวของท่าน อาศัยใบอนุญาตท่านอยู่ด้วยกัน สุขภาพท่านแข็งแรงดีครับ ปีนี้อย่าง

หกสิบสามแล้ว แต่ก็ตามประสาคนรวยกินอยู่ดี ไม่ทุกซักร้อนใจ แกรม
เป็นอะไรนิดหน่อยท่านก็มีหมอบประจำตัวคอยดูแล ท่านก็ห่วงคุณเหม
อยู่ครับ แต่คุณเหมกลับบ้านที่ไรก็ทะเลาะกันทุกที คุณเขาชอบแหย่
ท่านสั่งให้ทำอะไรก็ขัดใจไปคนละเรื่องจนท่านได้ส่ง”

สร้อยลดหัวเราะคิก เพมราชชอบกวนอารมณ์จริง แกรมยังหน้า
ตายอีกด้วย ยิ่งกับสร้อยลดเองที่อยู่ใกล้ชิดกว่าใคร เขายังชอบแกล้ง
แต่ไม่เห็นว่าแม้แต่แม่แท้ๆ ก็ยังพลอยถูกเขากวนอารมณ์ ทว่าเท่าที่ฟัง
คนขับรถอยู่รับใช้ที่บ้านเขามานานก็ไม่ได้โกรธเคืองอะไร ออกไปในทาง
เอ็นดูมากกว่า

“ใช่จะ อยู่ที่นี่ก็ซีโมโหจนเขารู้กันทั่ว ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจก็โมโห
อาละวาด” สร้อยลดเสริม

ทินกรอัยยาศ์ดีและเป็นคนชอบคุยอยู่มาก ยังมีหญิงสาวมา
ช่วยเสริมเขายิ่งติดลม

“นี่ก็เห็นทะเลาะกันเรื่องเดิมๆ มาปีกว่าแล้วครับ เรื่องที่ท่าน
อยากอุ้มหลาน อยากให้คุณเหมมีครอบครัว แต่แกล้งไม่ยอมสักที ท่าน
ลงทุนจัดงานเลี้ยงนัดให้เจอกับลูกสาวเศรษฐี คนร่ำรวย คุณเหมก็ทำ
พังหมด ถามคำตอบคำ แกล้งเมาม้าง มาสาย เบี้ยวไปดื้อๆ เสียก็มี”

ลำคอของสร้อยลดฝืดเฟื่อนไปเมื่อพูดมาถึงตรงนี้ พอตระหนัก
ถึงความจริงที่ว่าครอบครัวของเหมราชก็อยากให้เขามีครอบครัว...แล้ว
สร้อยลดจะไปอยู่ที่ไหน

“นายเหมก็ไม่ค่อยกลับบ้านด้วยนะจ๊ะ”

“ก็ถึงต้องส่งคุณหนูบัวทมมาที่นี้ยังงั้นละ ในเมื่อไม่กลับก็ส่งว่าที่
เจ้าสาวมาเสียเลย” คนขับรถบอกแล้วหัวเราะในลำคอ

“คุณบัวทม...เป็น?” คำถามนี้แทบจะผ่านลำคอออกมาไม่ได้

“ก็เป็นคู่หมั้นของคุณเหมที่ท่านเลือกมาอย่างไรละแม่หนู อัน
ที่จริงผู้ใหญ่ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว แต่ขัดใจที่คุณเหมไม่ยอมลง

กรุงเทพฯ ลักที่ ท่านอยากให้อู้จักกันไว้ หนูก้เห็นคุณหนูป้ทมแล้วไม่ใช่หรือ เป็นไงละ สวยสมกันกับคุณเหมเหมือนก้ทองใบหยกใช่มั้ละ”

“จ้ะ สวยหล่อสมกัน เหมาะสมกันมากทั้งฐานะและชาติตระกูล”
ย้งนานสร้อยลดาย้งเสยงแห่ง

“ว่าแต่หนูอยู่รับใช้นายเหมมานานแล้วหรือ อายุก็ย้งน้อย ลุงเองก็เพ้งเคยมาที่นี้ ไม่รู้ว่แกอยู่ย้ง”

“สร้อยเกิดที่นี้ โตที่นี้ พ่อเพ้งเสยไปเมื่อสองปีก่อน บ้านเรารู้จักกับนายเหมมานานแล้ว นายก็เลย...ให้รับใช้มาตลอด”

“ถ้ามีโอกาศก็เชยร์คุณหนูป้ทมให้นายเขาหน่อยนะ ท่านจะได้อสบายใจ ลุงก็ไม่ต้องขับรถเทยวไปเทยวมาหลายรอบ” พินกรหัวเราะอ้ออย่างอารมณ์ดี

แต่หน้าคนฟังแทบจะไม่มีสีเลือด สร้อยลดาย้งใจขัด แน่นในอกจนอยากร้องไห้ หล่อนผีนย้มิให้ชายสูงวัยและอ่อยปากลาเมื่อส่งเขาถึงที่พัก หล่อนเดินกลับไปที่เรือนใหญ่ ขลุกอยู่ในครัวช่วยประไฟทำอาหารด้วยอารมณ์หม่นเศร้า จันทรนั้นอันที่จริงไม่ได้ทำงานรับใช้ที่บ้านนี้ แต่เมื่อเห็นว่างานย้งก็เข้ามาช่วยด้วยอ้อคน ส่วนขวัญไพรซึ่งอายุสิบสองแล้วคอยรับใช้แกอยู่บนเรือนเพราะคล่องกว่า

“สร้อยไปพักผ่อนก่อนไหม เตரியงานมาตั้งแต่ไก่โห่ ย้งไม่ได้พักเลย” นางจันทรว่า

นางไม่ใคร่พอใจนักเมื่อหญิงสาวต้องมาวิ่งรับใช้คนพวกนี้้งๆ ทั้งย้งถูกจิกว่าอ้อๆ กล้วยๆ ท่านองว่าไปเสนอตัวรับใช้เพื่อเอาหน้า พ้งแล้วนำโมโหนัก

ฝ่ายหญิงสาวพอถูกทักเท่านั้นก็เหมือนจะเหน้อยขึ้นมาทันควัน เหน้อยทั้งกายและใจ ย้งเรื่องที่เพ้งได้ยินมาย้งทำเอาหนักใจอย่างมหาศาล ขณะจะตอบก็พอดีกับประไฟที่กำลังเตรียมอาหารได้ยินเข้า จึงเสริมขึ้นอ้อเสยง

“อาหารเสร็จหมดแล้วหนูสร้อย รอให้คุณเขาสั่งตั้งโต๊ะ พักจัดการเองได้ ขวัญมันก็อยู่ ไปพักเถอะจ๊ะ”

สร้อยลดานิ่งคิดอยู่อึดใจจึงตอบ “ป้าจันทร์ช่วยงานไปก่อนเถอะจ๊ะ สร้อยไปจับสักแป็บ เดี่ยวมานะจ๊ะ”

สร้อยลดาเดินทางกลับบ้าน ที่พักของหล่อนปลูกอยู่ในบริเวณเดียวกันกับเรือนไม้สักโอ้อ่า แต่อยู่เยื้องไปด้านหลัง บ้านไม้หลังนี้มีรูปทรงแบบบ้านไทยตามชนบท มีสองชั้น ใต้ถุนสูง ห้องที่ชั้นบนเป็นโถงกลางและห้องนอน ด้านหลังต่อเติมเป็นครัวไทยทันสมัยพร้อมห้องน้ำ ทำให้โดยรวมแล้วมีพื้นที่กว้างขวางพอควร ทั้งยังร่มรื่นน่าอยู่อีกด้วย

รอบบ้านมีไม้ยืนต้นแน่นชนิด ลานดินในบริเวณบ้านได้รับการทำความสะอาดอยู่เสมอจึงดูสบายตา จันทร์รับหน้าที่กวาดใบไม้แห้งทุกเช้าพร้อมกับรดน้ำต้นไม้ไปด้วย ไม้พุ่มรอบตัวเรือนนอกจากจะเป็นสวนไม้ดอกไม้ใบหลายชนิดแล้ว ยังมีสวนสมุนไพรนานาชนิดที่ได้รับการบำรุงดูแลอย่างดี

สร้อยลดาดึงเอาลูกกุญแจที่ร้อยไว้กับสร้อยคอมาไขกุญแจที่คล้องหน้าประตูแล้วผลักประตูให้เปิดกว้าง หล่อนเดินผ่านโถงกลางอย่างใจลอย ตรงเข้าห้องนอนแล้วทุ่มตัวร้องให้กับพุกกว้าง

วันดีๆ ที่ควรมีความสุขกลับนำมาซึ่งความผิดหวังหลายเรื่องด้วยกัน แม้แพรวรัตน์จะไม่ใช่มั่นค้ำค้ำของครอบครัวเหมราช แต่กลับแสดงออกถึงความรังเกียจอย่างไม่ปิดบัง คนตัวเล็กตัวน้อยยังเป็นเสียขนาดนี้ แล้วมารดาของเหมราชล่ะ จะปานใด

ไหนจะปัทมณ คูหมายที่ผู้ใหญ่เตรียมไว้ให้เหมราช ซึ่งทั้งสวยน่ารัก กิริยาเรียบร้อย พุดจาอ่อนหวาน ถ้าปัทมณเป็นคนเจ้าอารมณ์อย่างพิศนภา สร้อยลดาอาจจะตั้งเป็นข้อติติงมาปลอบใจตัวเองได้บ้าง แต่อีกฝ่ายสมบูรณ์พร้อมเสียขนาดนี้ จะเอาอะไรไปแข่งได้ ยิ่งคิดก็ยิ่ง

น้อยใจระคนวิตกกังวลจนสับสน ความสาวสดที่เคยมดใจนายนั้นจะ
ผูกใจเขาได้นานเท่าใด ในเมื่อเป็นเพียงการผูกพันทางกายในระยะ
เวลาสั้นๆ เท่านั้น

หัวใจที่ปวดร้าวแตกสลายของสร้อยลดาต้องลอยไปพร้อมกับ
สติที่เริ่มเลือนราง หล่อนนึกย้อนไปถึงความทรงจำที่มีร่วมกับเหมราช
แม้ว่าจะมีความสุขปนเศร้า แต่สร้อยลดาที่ไม่มีวันลืม